

Yoshi Stolp

Berdrand : Het Begin

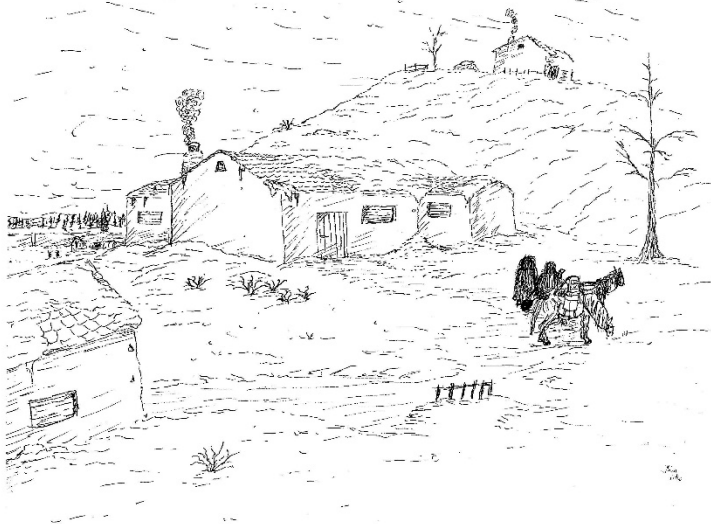
Geschreven en geïllustreerd door
Yoshi Stolp

1^e Druk September 23-09-2024

Bertrand : Het begin

ISBN : 9789403752419

Copyright © Yoshi Stolp

Ergens, in een afgelegen gebied, lag er een dorp genaamd Dornfield. Het dorp was omringd door heuvels begroeid met wouden. Het dorp was klein. het werd onder andere bevolkt door een smid, twee boeren, een schoenmaker en een kleermaker.

Velen van het dorp werkten voor de boeren en er was een kleine groep mensen die jagers waren. Er was ook de familie van de boswachter. De boswachter had een zoon en dochter samen met zijn vrouw. Hun zoon was vijftien jaar oud en de dochter zestien.

Op een doordeweekse winterse dag, rond het begin van de middag lag Berdrand nog te slapen toen er op de deur werd geklopt. Het geklop begon eerst zachtjes. Berdrand negeerde het en draaide zich om. Toen werd het kloppen luider, maar deze keer deed hij zijn hoofd onder het kussen. Maar bij de derde keer leek de muur wel te schudden. "Berdrand! wordt toch eens wakker!"

het is al vroeg in de middag!” riep een vrouwelijke stem van achter de deur. “Nog heel even ma..” zuchtte hij. Maar ze kon hem niet horen. Het kloppen was gestopt en hij dacht dat ze het eindelijk had opgegeven. maar toen hoorde hij een geluid, een rinkelend geluid, gevolgd door het gekraak van de deur. Nog geen moment later hoorde hij voetstappen zijn kamer binnen komen “Berdrand! wat is dat nou toch met jou? Je staat altijd maar zo laat op.. wat zullen de dorpelingen wel niet van ons denken met zo’n luie jongen..” zei zijn moeder streng.

Hij keek haar slaperig aan en ondanks het feit dat ze serieus probeerde te zijn kon ze het toch niet laten een beetje te gieghelen. “Kom op Berdrand, Nadia zit al een de hele ochtend op je te wachten.” zei Kathrina. “nog heel even ma..” kreunde Berdrand. Kathrina hing haar hoofd naar beneden, toen er een sinister glimlachje op haar gezicht verscheen. “Oké Berdrand. Blijf jij nog maar heel even liggen.. Ik zal je zuster wel vertellen dat ze in d’r eentje de boodschappen zal moeten doen in deze vreselijke kou omdat jij in je bed wil blijven liggen..” Berdrand plofte zijn hoofd weer in het kussen en kroop onder de dekken met een tevreden zucht “Maar het is niet eerlijk als zij de enige is die hier de kou in moet!” Kathrina begaf zich naar het raam en trok het houten luik open, vervolgens trok ze de deken van Berdrand af. “Zo! nu is het eerlijk verdeeld!” zei Kathrina met haar stem verheffend. Berdrand bibberde toen de koude wind zijn kamer in blies “Nou als jij je kleren wilt dan weet je waar ze liggen!” zei ze weer voordat ze met een

glimlach de kamer verliet. met zijn deken over haar schouder heen geworpen, als een trofee. Berdrand kreunde ontevreden. Hij ging rechtop op de rand van zijn bed zitten en strekte zijn armen. Hij gaapte diep voordat hij besloot op te staan.

Berdrand deed het luik weer terug voor het raam, voor hij zich naar de woonkamer begaf. Daar binnenkomend zag hij zijn zuster aan tafel zitten terwijl zijn moeder bij het aanrecht bezig was. Ze deed een melodie neuriën terwijl ze zijn ontbijt aan het voorbereiden was. Nadia (zijn zuster) zei toen hij binnen kwam “Hey Berd, je leek wel alsof je een winterslaap aan het doen was!” zei ze met een plagende toon. Berdrand negeerde de opmerking die Nadia maakte en nam ook plaats aan tafel. Zijn moeder was klaar met het eten bereiden en plaatste een bord met brood, sla en kaas op tafel voor Berdrand (want Nadia had al ontbeten), daarbij gaf ze hem ook een glas water “Ziezo, eet maar snel op. Jullie moeten snel zijn voordat de markt wordt afgebroken. Het is tenslotte winter”

Berdrand gaapte en begon langzaam te eten “Wat moeten we vandaag allemaal halen moeder?”
Vroeg Nadia.

Kathrina plaatste haar handen op haar heupen terwijl ze haar hoofd een beetje schuin hield. "Eens kijken.. Vanavond eten wij karbonade met brood en groente soep" "Vlees? is dat niet te duur mam?" vroeg Berdrand. "Nou Ja.. vandaag is een speciale dag. Het is de geboortedag van jullie vader!" antwoorde Kathrina met enthousiasme. De twee kinderen sprongen uit hun stoel en maakte zich snel klaar "Dan moeten we maar spoedig gaan!" riepen ze opgewonden. Kathrina gaf Berdrand en Nadia een mandje met wat geld en een lijst van kruiden, groenten, aardappel en brood. Nadia en Berdrand deden hun warme mantels om en stormden naar de deur. Ze waren klaar om naar buiten te gaan en de confrontatie met de koude winter aan te gaan. Berdrand trok de deur open en Nadia gilte geschrokken.

Berdrand schrok ook en nam een paar stappen naar achter. Voor de deur stond een man, gekleed in zwart. Hij had een lange gerimpelde gezicht, zijn mantel was duidelijk te wijd voor hem en hij droeg een donkere chaperonne. Ook droeg hij laarzen die tot ongeveer zijn knieën kwamen. Berdrand knipperde even en kon zien dat de man ook een metgezel mee had, alleen die was vele jaren, zo niet tientallen jaren, jonger dan de man die nu voor hem stond. Kathrina sprong snel voor Berdrand en Nadia. Ze leek een beetje nerveus maar ze leek ook wel de situatie te snappen nadat de man zijn insigne aantikte. "O-oh!" Riep ze vlugjes "Berdrand, Nadia. Waarom maken jullie niet dat je de boodschappen gaan doen? Ik moet even met deze.." Ze

moest even nadenken voor ze verder ging en vervolgde met "A-ardige meneer uit de stad praten.." Berdrand keek de man een beetje verdacht aan terwijl hij naar Kathrina keek, maar toen de scherpe ogen van de man die van Berdrand kruiste voelde Berdrand zich net een prooi.

Berdrand moest slikken voordat hij Nadia bij de arm greep en er een ruk aan gaf "Kom zus.. we moeten boodschappen halen." Zuchtte Berdrand voordat ze om de twee vreemde mannen heen liepen. Ondanks dat het maar een paar stappen waren voelde Berdrand zich zeer ongemakkelijk en nadat de twee mannen het huis in waren gelopen rende Berdrand en Nadia de straat uit. Ze bevonden zich op de hoofdstraat van het dorp en ze stonden allebei te hijgen, Berdrand nog zwaarder dan Nadia. Hij ging tegen een lage stenen muur, die naast de weg stond, staan en zei "Asjemenou, wat waren die

mannen eng zeg! Toch Berd?" Berdrand stond nog steeds te hijgen terwijl hij zijn hand tegen zijn hoofd aanhield. "Berd?" Vroeg Nadia "H-heb jij geen hoofdpijn? het is net alsof hij mijn.. mijn hoofd insloop toen hij me aanstaarde!" Nadia trok haar wenkbrauwen verward op en veegde haar voorhoofd af. "Nou.. eigenlijk niet nee.. Ik voel niks vreemds" Berdrand kwam weer overeind en zuchtte diep "Maakt niet uit.. Mam leek hen te kennen" Nadia knikte terwijl ze het mandje overnam "Inderdaad! dan moet het wel goed zijn. Zullen we naar de winkels gaan?" Berdrand knikte en de twee gingen verder met waar ze gebleven waren, nl de boodschappen.

De straten waren leeg vanwege de koude winter. Een dikke laag sneeuw bedekte het, normaal gesproken, groene gras en de bomen die het dorp omringden waren kaal. Maar er was ook wel vreugde. Toen de twee door de hoofdstraat liepen zagen ze een groep kinderen spelen. De jongeren deden met sneeuwballen gooien en maakten sneeuwpoppen. "Ik zou eigenlijk ook wel in de sneeuw willen spelen.." zuchtte Nadia "Ja, ik ook" voegde Berdrand eraan toe "Misschien als we de boodschappen gedaan hebben, kunnen we nog even spelen" zei Nadia "Ja, laten we dat hopen" antwoordde Berdrand. Ze stonden nu op het dorpsplein en ze besloten eerst naar de slager te gaan.

Ze liepen het winkeltje binnen. De deurbel luidde en ze werden beduusd van de geuren van allerlei soorten vlees, waarvan je kwijl in je mond krijgt.

Het was een klein winkeltje en er hingen worsten, hammen en poten en zelfs de koppen van dieren. Berdrand en Nadia begaven zich naar de toonbank, waar een gezette man vanuit de achterkamer tevoorschijn kwam. Hij had een geschoren kale kop. De slager wierp een doek over zijn schouder en leunde met beide handen op de toonbank. "Goedendag Berdrand en Nadia, waar kan ik jullie mee van dienst zijn?" Nadia nam initiatief en stapte naar voren toe en zei "Hallo meneer.

Heeft u toevallig ook nog karbonade? Onze vader is vandaag jarig en moeder laat ons de boodschappen doen" De slager knikte tevreden "Jazeker! jullie moeder had de afgelopen week al een bestelling geplaatst. Ik zal het meteen van achteren ophalen." Nadia en Berdrand wachtten terwijl de slager in de achterkamer de karbonade ging snijden. Na een tijdje kwam hij terug met een zeer groot stuk karbonade en wierp het neer op de toonbank.

"Zo, is dit groot genoeg?" vroeg de man trots met zijn handen op zijn heupen. Nadia en Berdrand stonden perplexed naar de karbonade te kijken "Oh wauw, dat is zeker een groot stuk! maar ik denk niet dat we er het geld voor hebben.." De slager veegde zijn gezicht en kruiste zijn armen over elkaar "Nou dat zit wel goed hoor Nadia. Betaal maar gewoon het normale bedrag en dan kunnen jullie dit meenemen. Het is een uiteraard een speciale dag" Hij verpakte het vlees in een witte doek en gaf het aan Nadia die vervolgens hem het geld

overhandigde. “D-dankuwel meneer!” zeiden ze beiden vreugdevol. Nadia deed een kleine buiging als dank terwijl Berdrand al bij de deur stond. De man zwaaide “Doe de groeten aan jullie vader en moeder!” riep hij nog voordat ze de deur uit liepen.

“Zo, dan is één van de boodschappen klaar. Wat nu?” vroeg Berdrand “Laten we maar het lijstje gewoon aflopen op volgorde” antwoordde Nadia. Berdrand knikte goedkeurend zijn hoofd en de twee waren weer op stap voor de andere boodschappen.

Ze gingen het lijstje af en toen ze eenmaal alles hadden gekocht bevonden ze zich weer op het plein. “En dat is dat” zei Berdrand. “Inderdaad!” bevestigde Nadia. Toen Berdrand en Nadia weer naar huis gingen kwamen ze hun vriendjes weer tegen die nog bezig waren met het sneeuwballen gevecht. “Hey Berd! Hey Nadia!” riep een jongen. Het was Liam, een jongen van ongeveer de zelfde leeftijd als Berdrand maar net een jaar jonger. Liam holde naar de twee toe.

Nadia en Berdrand bleven staan en toen Liam bij Berdrand en Nadia aankwam hijgde hij een beetje en de twee konden duidelijk zien dat Liam’s hoofd helemaal rood was van de kou. Berdrand moest een beetje lachen “Hey waarom lach je? is er iets grappigs aan de hand?” vroeg Liam. Nadia zuchtte en zei “Oh let maar niet op hem, hij doet weer flauw.” ze gaf Berdrand een tik met haar elleboog. Liam krabte zijn hoofd in verwarring “Uh.. oké.. Zeg komen jullie niet met ons

mee spelen?” vroeg Liam “We zouden wel willen maar zoals je ziet hebben we net boodschappen gedaan.. Misschien als we de boodschappen thuis gebracht hebben kunnen we wel even. “Tenzij vader thuis is” zei Nadia. “Oké nu, we zijn buiten het dorp over een paar minuten! je weet wel bij de rivier die het woud in gaat!”. “Wat gaan jullie daar doen?” vroeg Nadia. “Ik denk gewoon sneeuwballen gooien! We krijgen een beetje te veel last van de volwassenen. Vandaar dus!”

“Is goed, dan zien we jullie buiten het dorp wel” zei Berdrand voordat Nadia een antwoord kon geven. “Oké, tot later dan!” zei Liam en rende er vandoor terwijl hij nog naar Berdrand en Nadia zwaaide. Ze zwaaiden terug en gingen weer verder met naar huis lopen. Toen ze bij de deur stonden pauzeerden ze even. Nadia stond achter Berdrand.

Nadia was waarschijnlijk nog bang voor die vreemde man. Berdrand was ook nerveus maar om een goede reden. Hij kreeg letterlijk een stekende pijn in zijn hoofd toen de man hem aankeek. Hij keek nog even terug naar Nadia. Ze gaf hem een knikje als teken om de deur open te doen en het onverwachte aan te gaan.

Hij staaarde naar de deur en slikte terwijl zijn hand trillend naar de deur bewoog. Langzaam kwam zijn hand dichterbij de deur, maar vlak voor hij aan de deurklink kon trekken, trok hij zijn hand snel terug. De deurklink begon te draaien en de deur kraakte open. Zijn ogen stonden wijd open, bang voor wat er zou kunnen komen.

Er stond een man voor hem. hij deed snel zijn ogen dicht. Berdrand bibberde van angst, bang voor die vreselijke pijn maar al gauw hoorde hij een bekende stem.

“Berd waar ben je in vredesnaam mee bezig?”
Berdrand herkende de stem en deed langzaam zijn ogen open. Het was zijn vader. “O-oh pa jij bent het..”
Berdrand hoorde de hond van zijn vader blaffen. Zijn vader Robbert is de boswachter en nam altijd zijn hond mee. “Gefeliciteerd vader!” Riep Nadia terwijl ze naar hem toe rende en een knuffel gaf. “G-gefeliciteerd pa..”
snikte Berdrand zachtjes. “Berdrand wat is er?” vroeg Robbert.

Robbert aaide Berdrand op zijn hoofd.
“Kom maar binnen. Jullie moeder heeft thee gezet” .
Robbert legde zijn hand op Berdrand’s schouder terwijl hij hem naar binnen begeleidde. Toen ze eenmaal binnen waren ging Nadia met hun vader aan tafel thee drinken. Berdrand keek piekerend naar zijn thee . “Nou dan Berdrand. Wat was dat net?”

“N-niks..” antwoordde Berdrand . “Vertel op. Je leek duidelijk gespannen en angstig.”
”Nou.. eerder vandaag waren hier twee vreemde mannen.. en moeder liet ze binnen.”
“Oh? Twee vreemde mannen?” merkte Robbert op.
Kathrina sprong bij “Het waren dokters uit Brennen.
”Robbert keek Kathrina aan. “Oh nou snap ik het”.

Berdrand keek op naar zijn ouders en vroeg “Mogen we nog even buiten spelen?”

“Nee, het is jullie vader zijn verjaardag. En ik ben al bezig met eten maken”. antwoordde Kathrina.

“Katje, laat ze lekker buiten spelen. Het is wel mijn verjaardag maar dat moet ze niet weerhouden om naar buiten te mogen.

En het eten duurt nog wel een uur of twee dus tijd hebben ze wel”. Kathrina zuchtte “Fijn.. fijn.. Dan kunnen we het nog wel even hebben over wat de dokters te zeggen hadden.

”Nadia en Berdrand stonden op vanuit hun stoelen.

“Kom Berd we gaan naar Liam toe!” zei Nadia opgewonden.

“Ja laten maar gauw gaan”. De twee begaven zich naar de deur en trokken ondertussen hun warme mantels en mutsen aan. Het was laat in de middag en het werd steeds donkerder en kouder.

Maar de witte sneeuw en de bleke zon zorgden ervoor dat ze nog wat konden zien.

Berdrand en Nadia stonden aan het eind van hun straat toen de deur van hun huis weer werd open getrokken en Kathrina vanuit de deur opening nog “Over ander half uur thuis zijn!” riep. De deur ging weer dicht en de twee stonden op het kruispunt van hun straat en het pad naar de hoofdweg toe

“Goh, het voelt veel kouder nu!” merkte Nadia op terwijl ze in haar handen voor warmte wreef

“Ja inderdaad.” antwoordde Berdrand en vervolgde het met “Ik denk dat Liam zei dat ze bij de rivier waren. Dat is niet al te moeilijk te vinden”. Berdrand en Nadia liepen gezamenlijk weer verder en de dorpswacht was bezig met de lantaarnpalen aan het verlichten. Eenmaal buiten het dorp liepen ze meteen het padje af en naar de rivier toe. Er lag een dikke pak sneeuw, met elke stap die ze namen konden ze de sneeuw tot hun knieën aan toe voelen.

Ze liepen nog een stuk verder totdat ze de andere kinderen konden horen en zien. De kinderen waren nog aan het spelen. Het waren er wel minder omdat het al donker werd. “Hey Berd, Hey Nadia!” Riep Liam luid naar de twee terwijl hij naar hen zwaaide. Berdrand en Nadia zwaaiden terug.

Toen ze bij Liam aankwamen werden ze begroet door zeven andere jongeren waarvan er nog vier jongens waren en drie meiden.

Berdrand en Nadia liepen met Liam mee. “Ik ben blij dat jullie gekomen zijn.

Ik denk dat de rest zo wel naar huis gaat” suggereerde Liam “Nou van moeder moeten ik en Berdrand over een anderhalf uur weer terug zijn” zei Nadia. Toen ze eenmaal bij de groep aankwamen, kwam er een jongen genaamd Cole naar voren toe.

“Hé Berd, nog steeds een Magere Hein zie ik.” zei Cole. Berdrand haalde zijn schouders op en zei “En jij eet nog steeds drie avondmalen zeker?” Cole was niet per se dik maar wel stevig, hij was de zoon van een boer en

was ook wel een kopje groter en breder dan Berdrand. Dat gezegd hebbende had Cole wel een kort lontje. “Wat zei je?” brulde Cole tegen Berdrand.

De andere jongens stonden achter Cole terwijl Liam naast Berdrand stond, maar Liam nam nu ook wel een paar stappen terug. Cole stond bekend dat hij vaak ruzie zocht met kinderen zoals Berdrand. “Je hoorde me wel.” zei Berdrand terwijl Cole boos naar Berdrand toe stampte. Berdrand moest even slikken, wetend dat Cole waarschijnlijk wat gaat flikken. Cole stond nu ongeveer vijf meter van Berdrand af. Het leek even alsof Cole zijn zin zou krijgen toen Berdrand ineens “Kijk uit, een wolf!” riep en wees naar het woud, dat zich achter Cole bevond.

Iedereen keerde zich snel om “Een wolf?!” exclameerde de andere jongens inclusief Cole.

Cole, die nog met zijn rug naar Berdrand stond, draaide zich terug naar Berdrand en zei

“Berdrand ben je bli-”

nog voordat hij zijn zin kon afmaken werd zijn gezicht sneeihard geraakt door een grote sneeuwbal die Berdrand had gegooid tijdens de commotie. “Berd jij kleine ... .” Cole veegde de sneeuw uit zijn gezicht. Toen hij zijn ogen weer open deed was Berdrand er niet

meer. Cole keek vlug om zich heen toen een anderen jongen riep “Cole ...hij rent daar!”.

Cole keek naar links en zag Berdrand door de rivier heen rennen en het bos in vloog. “Jullie twee komen met mij mee.

We gaan die stomme vos van een jongen een lesje leren ”. Berdrand rende voor zijn leven het bos door, want Berdrand wist ook wel dat hij geen partij was voor Cole. Puur alleen doordat Cole een bullebak is en ook nog eens sterk door het werk op het platteland.

In het bos was het nog donkerder dan op het veld waar hij en de andere kinderen zich hadden bevonden. Hij rende tussen de struikjes door, sprong over boomstronken heen maar de bullebakken wisten hem nog steeds te achtervolgen. Hij kon ze in de verte horen terwijl ze zijn voetsporen volgden.

Berdrand’s voeten begonnen pijn te doen. Toen hij achterom keek zag hij dat er een redelijke afstand tussen hem en Cole zat. Berdrand besloot maar om zich onder een omgevallen boom te verschuilen.

De boom was omringd door kale struiken. Gelukkig was het voor Berdrand donker genoeg om zich te verbergen. Cole en de andere twee jongens naderden Berdrand zonder dat ze het zelf door hadden.

Berdrand keek met spanning toe toen hij de voeten van de bullebakken vlak voor zich tot stilstand zag komen te staan. “Wacht” fluisterde Cole

“Ik kan hem nergens zien. Hij moet wel in de buurt zijn.”

“Waar dan?”

“Er staan hier oneindig veel bomen!” ze de andere jongen.

“Ja dat zie ik ook wel domoor” antwoordde Cole

“Tom, jij gaat daar achter die heuvel kijken, Bill jij gaat een stuk terug en kijk of we hem misgelopen zijn”

“Ja baas”.

De twee stormden er vandoor terwijl Cole nog zoekende om zich heen keek. “Waar oh waar kan die vos zitten..” zei hij tegen zichzelf. Eerst keek hij in de bomen maar ook daar was Berdrand niet te vinden. Cole bleef om zich heen kijken toen er iets in zijn ooghoek opviel. Het waren de voetsporen van Berdrand. Ze vormden een spoor naar de omgevallen boom.

Hij besloot er omheen te lopen, met het idee dat Berdrand eroverheen was gesprongen. Eenmaal bij de andere kant van de omgevallen boom waren er geen voetsporen meer te vinden. Hij wreef aan zijn kin “Waar oh waar..” zei Cole in zichzelf.

Cole dacht even na en opeens viel het kwartje. Hij keerde zich om met een brede glimlach op zijn gezicht. “Natuurlijk.. als je vosjes plaagt, dan rennen ze weg. Als ze niet meer kunnen rennen, dan schuilen ze”.

Cole trapte tegen de boom en greep Berdrand bij zijn enkel. “Maar ik ben een jachthond wij eten vosjes rauw” brulde hij terwijl hij Berdrand van onder de boom vandaan trok.

“Aah!” schreeuwde Berdrand angstig toen hij van onder de boom uit werd getrokken. Berdrand probeerde zichzelf los te worstelen door naar Cole te trappen, maar Cole greep zijn trappende voet vast en boog zich over Berdrand heen. “Wat is er vos? zit je vast in een val?”. “Laat me toch met rust Cole!” riep Berdrand.

“Oh nou wil je met rust gelaten worden? die kans is al geweest, je moet nooit een steen naar een hond gooien”.

“Een steen naar een varken eerder!” schreeuwde Berdrand. “Jij kleine...”. Cole trok Berdrand tussen zijn benen en plofte zichzelf neer op Berdrand’s buik. Hij rees zijn vuist klaar om Berdrand in zijn gezicht te slaan maar Berdrand bedekte zijn gezicht met zijn armen. Cole rees zijn vuist hoog en met al zijn kracht stompte hij Berdrand precies in zijn maagstreek.

Berdrand liet een pijnlijke kreun vrij. Hij voelde alsof hij moest overgeven maar voordat hij de tijd had om adem te halen sloeg Cole weer toe, zijn vuist ging diep Berdrands buik in en Berdrand kon het niet laten dan tranen los te laten terwijl hij schreeuwde van de pijn. Berdrand probeerde Cole te trappen maar Cole bleef hem opnieuw en opnieuw weer in zijn maag stompen. Berdrand ging onbewust van de pijn zijn handen laten zakken naar zijn buik om die te beschermen, Cole zag dit. Cole grijnsde en voor Berdrand het wist had Cole uitgehaald naar zijn gezicht met een felle hoekstoot. De pijn was zo erg dat het voelde alsof Cole zijn tanden eruit had geslagen.

Zijn hoofd viel naar links terwijl er bloed uit zijn neus en mond droop. Berdrand voelde zijn bewustzijn de verliezen. Cole zat te lachen, genieten van zijn overwinning op Berdrand. Berdrand kon Cole niet meer horen en toen hij zijn ogen dicht deed hoorde hij een beestelijke stem in zijn hoofd. "Opgeven.. zwak.. jij bent zwak.." de stem klonk bijna beledigend. Het was niet de stem van Cole of zijn maten. Het was een stem die hij nooit eerder had gehoord.

Het was een stem die hij ooit eerder had gehoord, vele jaren geleden toen hij nog kleiner was, maar hij wist nog steeds niet wie of wat het was. "Wie.. ben jij.." vroeg Berdrand. Ook Cole kon Berdrand horen. "Heb ik je hersenen los geslagen? Hah" brulde Cole plagend. "Maak hem af.. of word afgemaakt..." antwoordde de stem voordat de stem in het gebrul van

een wild beest begon te klinken en Berdrand kneep zijn ogen stevig dicht. Zijn wenkbrauwen fronsten toen hij ineens een intense pijn voelde en het gegrom en gekreun werd luider en luider. Het werd zo luid dat het net voelde alsof iemand met een naald in het diepste van zijn hoofd zat te prikken.

Berdrand viel in een gedwongen slaap en toen hij wakker werd stond hij voorover gebogen. Hij zag Cole in de verte die met zijn armen over de schouders van zijn twee maten van Berdrand weg wankelde, alsof hij gewond was.

Berdrand's zicht was nog steeds wazig, hij keek naar beneden en zag zijn handen trillen. Berdrand's knokkels waren blauw en zijn handen bloedden van diverse scheurtjes, zijn mond en neus hadden ook gebloed en Berdrands ademhaling was langzaam terwijl zijn hart heftig tekeer ging. Berdrand begon te hyperventileren terwijl hij in paniek raakte.

Hij wilde naar huis rennen maar nog geen twee stappen verder en hij zakte bewusteloos in elkaar. Nadia stond met de andere meiden te kletsen toen ze Cole en de twee anderen het bos uit zag vluchten. Cole hing nog steeds met zijn armen over de schouders van zijn maten. Nadia vroeg haarzelf af wat zich had afgespeeld in het bos toen ze Cole zo zag weg stompelen. Eerst had ze er wel een goed gevoel over maar toen er na vijf minuten nog steeds geen spoor van Berdrand bleek te zijn rende ze naar huis. Ze duwde de deur open. Robbert en Kathrina waren al bezig met het tafel

dekken toen Robbert zich naar Nadia keerde en vroeg “Nadia je lijkt wel gespannen, wat is er?” Nadia stond te hijgen “Berd.. Berd.. het bos..” Robbert’s vader instinct kwam in actie. Hij sprong zijn stoel uit en sloeg een mantel om zich heen en haastte zich naar het bos waar hij de voetsporen van de jongens volgde. Na ongeveer dertig minuten later werd Berdrand weer wakker. Deze keer niet in de sneeuw of recht op zijn voeten, maar in de armen van een grote man. Het was zijn vader. Het gekraak van de sneeuw was duidelijk te horen terwijl zijn vader en zijn hond door het bos heen liepen.

Toen ze zich aan de rand van het bos bevonden, stond Nadia hen al op te wachten. Nadia rende naar haar vader toe en riep “Vader! vader! heb je he-”. Nadia stond geschrokken stil toen ze zag hoe Berdrand eraan toe was. Robbert brak de stilte en zei “Ja Nadia, ik heb hem hier in mijn armen” Nadia bleef Berdrand aankijken terwijl Robbert haar voorbij liep. Ze schudde haar hoofd “Maar maar hij zit onder het bloed! moeten we niet iets doen?”

Vroeg ze met een bezorgde toon maar Robbert bleef doorlopen “Nadia laten we eerst terug naar huis gaan waar het veilig en warm is.” antwoordde Robbert, die Berdrand in zijn armen terug naar huis bracht terwijl Nadia achter hen aan rende.

Robbert trapte de deur open. Kathrina schrok zich dood toen ze Berdrand zag. “Bij alles wat goed is wat in vredesnaam is er met Berdrand gebeurd?”. Kathrina haaste zich naar Robbert en Berdrand toe. “Geef hem wat ademruimte.” verzocht Robbert terwijl hij Berdrand naar zijn slaapkamer bracht en voorzichtig in zijn bed legde. Kathrina volgde Robbert op de voet en ging op de rand van Berdrand’s bed zitten terwijl Nadia om de hoek van de deur wachtte.

Kathrina streelde Berdrand’s hoofd terwijl ze gespannen van de bezorgdheid werd. “Wat moeten we doen?. Kijk hoe hij eruit ziet” riep Kathrina paniekerig toen ze Berdrand’s wonden en blauwe plekken zag.

Robbert keek naar Kathrina en Berdrand en hij keerde zich naar de deur.

“Ik ga nu meteen naar de dokter en daarna ga ik direct naar Cole’s huis toe en het bij zijn ouders melden. Dit gedrag is wel zeker te gek voor woorden.” zei Robbert met een vastberaden toon. Kathrina stond op om Berdrand’s kleren uit te trekken. “Ik zal hier blijven en hem verschonen..” zuchtte Kathrina.

Robbert gaf Kathrina een goedkeurende knik voor hij de kamer uit liep en de deur achter zich dichtdeed. Toen hij op de gang stond zag hij Nadia “Ga maar thee zetten. je moeder gaat even Berdrand schoonmaken voordat de dokter hier komt”. Nadia zat nerveus met haar handen te wriemelen “J-ja vader..” antwoordde ze. Robbert begaf zich naar Nadia. Ze stond te trillen van de zenuwen, bang voor hoe het met Berdrand zal aflopen. Robbert ging op zijn knieën, lifte haar handen op met de zijne en wreef zachtjes haar handen.

“Maak je geen zorgen Nadia. Berdrand is sterker dan dat hij lijkt en als de dokter er is komt het allemaal weer goed”. Nadia knikte kortjes terwijl twee dikke tranen over haar wangen stroomden. Robbert gaf haar een aai over d’r hoofd en stond weer op. “Ik zie je over een uur” zei hij met een gerust stellende toon voor hij de woonkamer in liep. Toen Robbert bij de de deur naar buiten stond float hij naar zijn hond die meteen naar hem toe kwam voor hij vertrok naar het huis van de dokter. Eenmaal bij de dokter legde hij in het kort uit wat er ongeveer plaats had genomen.

“Jeetje, dat arme kind. Ik zal meteen mijn koffer inpakken en naar uw huis vertrekken Robbert.” zei de dokter

“Dat waardeer ik, mijn vrouw en dochter zitten al op u te wachten” antwoorde Robbert voor hij weer weg ging. Terwijl Robbert naar de boerderij van Cole’s ouders ging begaf de dokter zich naar het huis van Robbert en Kathrina. Kathrina was bezig met het huishouden terwijl Nadia zich bij Berdrand bevond. Er werd op de deur geklopt en Kathrina deed open. “Goedenavond mevrouw, uw man had verteld dat Berdrand spoedig hulp nodig heeft ” zei Dokter Ketterley. Kathrina klopte haar jurk af. “Meneer Ketterley ik ben blij dat u er bent” zei Kathrina. “Natuurlijk mevrouw. Zullen we meteen maar naar de jongen gaan?” . Kathrina trok de deur wijd open en antwoordde met “Ja alsjeblieft, ik weet niet wat er gebeurd is hij heeft spoedig hulp nodig ” zei Kathrina gespannen. “Natuurlijk mevrouw, ik zal doen wat ik kan.” antwoordde Ketterley voor hij naar binnen trad en zijn mantel van zich af deed en het om een stoel hing. Ketterley en Kathrina begaven zich naar Berdrand’s kamer. Nadia zat op Berdrand’s bed toen de twee binnenkwamen. Ketterley zette zijn houten koffer naast het bed neer.

Ketterley keek Nadia aan en zei “Goedenavond jongedame, zou je heel even de kamer kunnen verlaten? Ik ben de dokter en ik moet even naar jouw broer kijken”.

